

všecky české s b o r y dříve augsburského a helvetského vyznání; v § 4, že všechno jmění, které patřilo církevním s b o r ů m jmenovaných vyznání, přechází v majetek a správu těchto sborů č e s k o s l o v e n s k é c í r k v e e v a n g e l i c k é, po případě v majetek a správu celé této církve. Na tom se zřízením této církve vyhláškou min. školství a nár. osvěty ze dne 8. února 1922, čís. 64 publikovaným ničeho nezměnilo, neb zřízení to má v § 2 totéž ustanovení. Třeba byly sporné pozemky připsány farnímu sboru, tak přece farní sbor jest sborem této nové církve a jmění jeho tedy jměním církevním, zrovna tak jako i dříve byly jím pozemky ty, dokud připsány byly »evangelické církvi helvetského vyznání«, takže lhotejno, který zápis existoval v době, kdy požadovací zákon vstoupil v účinnost. Na dobrodiní čl. IV. novely ze dne 1. dubna 1921, čís. 166 sb. z. a n. sbor nároku nemá, protože jde o řádnou a včasnou přihlášku dle původního zákona požadovacího ze dne 27. května 1919, čís. 318 sb. z. a n.

Čís. 1529.

Divadelní dramaturg nepotřebuje ku výkonu svého povolání veškerých děl světové literatury (§ 251 čís. 5 ex. ř.).

(Rozh. ze dne 7. března 1922, R I 210/22.)

V exekuční věci proti dramaturgu většího divadla vyloučil k návrhu dlužníka e x e k u č n í s o u d z exekuce dramatickou literaturu, zabavenou pod pol. 6 zájemního protokolu, zamítl však návrh na vyloučení ostatních děl světové literatury, zabavených pod pol. 5 protokolu. R e k u r s n í s o u d vyloučil z exekuce i tato díla, je ž t o dospěl k úsudku, že dlužník jako dramaturg divadla veškerých knih, pod pol. 5 zájem. protokolu uvedených, jež jsou určeny k jeho potřebě jako dramaturga a režiséra, nutně potřebuje k výkonu tohoto svého povolání, neboť režisér jakožto reprodukční tvůrčí umělec musí se ku své činnosti vzdělávati a inspirovati kde může, nejen na umění výtvarném, ve vědě, nýbrž i ve všech možných literárních výplodech. Dramaturg a režisér potřebuje ku svému métiér celé literatury světové, neboť, třeba by všech děl nepotřeboval zároveň, může se vyskytnouti případ, že bude některého ku svému studiu a inspiraci potřebovati. Které knihy z beletrie a z krásné literatury, z filosofie, z vědy, z děl naučných a vzdělávacích dramaturg a režisér ku své práci potřebuje, určovati všeobecně nelze. To vše jest odvislo od okamžité potřeby jeho a divadelní. Z toho plyne úsudek, že nelze všeobecně říci, že by zabavených knih dlužník nepotřeboval a dlužno tedy připustiti, že právě těchto knih ku výkonu svého povolání nutně potřebuje, jak také znalec se vyslovil ve svém posudku.

N e j v y š š í s o u d obnovil usnesení prvního soudu.

D ů v o d y:

Rekursní soud vyloučil knihy dlužníku zabavené z exekuce z toho důvodu, že podle posudku znaleckého dlužník jako dramaturg a režisér potřebuje ke svému povolání celé literatury světové. Tento posudek již svou všeobecností a neurčitostí neposkytuje spolehlivého podkladu pro posou-

zení konkrétního případu, neodůvodňuje blíže, proč dlužník potřebuje knih pod pol. 5 zabavených a nemůže býti proto základem soudcovského rozhodnutí. Z tohoto posudku a ostatně i bez něho možno pouze dovozovati, že dramaturg má býti obeznámen s literaturou světovou, z čehož však ještě neplyne, že musí míti ke svému povolání ve smyslu § 251 čís. 5 ex. ř. veškerá díla světové literatury a zejména též díla, jež mu byla zabavena, ve svém vlastnictví a že by jinak výkon jeho povolání byl zne-možněn aneb aspoň stížen. Soud rekursní nepřihlédl k té nesporné skutečnosti, že dlužník má k dispozici biblioteku divadelní, a dlužník při svém výsledku neuvedl také nic konkrétního, co by nasvědčovalo tomu, že knih zabavených k svému povolání potřebuje, nác-pak udal, že některé z knih jsou vypůjčeny a u něho uloženy. Následkem toho nelze míti za prokázáno, že po vyloučení z exekuce knih v pol. 6 sepsaných, také knihy v pol. 5 náležejí k předmětům podle § 251 čís. 5 ex. ř. nezabavitelným, proč-ež bylo k rekursu vymáhajícího věřitele usnesení prvního soudu obnoveno.

Čís. 1530.

Kratší lhůty § 575 c. ř. s. neplatí, jde-li o vyklizení bytu, jenž byl užíván bez jakéhokoliv právního důvodu.

(Rozh. ze dne 7. března 1922, R I 217/22.)

Žalobce domáhal se vyklizení bytu, jehož dle tvrzení žaloby užíval žalovaný bez úplaty i po skončení služebního poměru. Dle rozsudku procesního soudu první stolice vznesl žalovaný 12. den po jeho doručení odvolání, jež o d v o l a c í s o u d odmítl jako opožděné, ježto bylo podáno po uplynutí osmidenní lhůty § 575, odstavec první c. ř. s.

Nejvyšší soud zrušil napadené odmítací usnesení a vrátil věc druhé stolici k jednání a rozhodnutí o odvolání ve věci samé.

D ů v o d y:

Rekursu nelze upřítí oprávněnosti. Nejvyšší soud nesdílí právního názoru druhé stolice, že tu jde o nájemní spor, neboť žalobce tvrdí, že žalovaný jako topič a mistr žalobkyně bez úplaty užíval služebního bytu, že ani po rozvázání pracovního poměru nedošlo k nájemní smlouvě a že tedy žalovaný obývá sporný byt bez jakéhokoliv právního důvodu. Jelikož pro posuzování právního rázu žalobního nároku jsou směrodatny především údaje strany žalující, nelze na tento případ použití ustanovení § 575 c. ř. s. o osmidenní lhůtě k podání odvolání, nýbrž platí předpis § 464 c. ř. s. o čtrnáctidenní lhůtě. Rozsudek první stolice byl doručen žalovanému 5. prosince 1921, přec-ež odvolání, podané 17. prosince 1921 nutno považovati za včasné.

Čís. 1531.

Zákonem ze dne 30. června 1921, čís. 252 sb. z. a n. bylo derogováno ustanovení § 1 zákona ze dne 31. března 1918, čís. 128 ř. zák. a neplatí na-